

Ο «Δημιουργικός» Τύπος

Σίγουρα τον έχεις συναντήσει και εσύ, είτε είσαι σύμβουλος, επικεφαλής του τμήματος HR, είτε διοικείς ομάδες. Είναι εκείνος που πάντα αργεί ή χάνει το ραντεβού και τα deadlines. Που μπαίνει στο meeting και πίσω του πέφτουν χαρτιά, στυλό, συνδετήρες και υπολείμματα μισοφαγωμένου κουλουριού. Που δεν απαντάει ποτέ στο κινητό, δεν επιστρέφει κλήσεις, δεν παραδίδει reports, δεν συμπληρώνει αξιολογήσεις και γενικά εξαιρείται από οποιονδήποτε κανόνα και παράμετρο που καθορίζει και οριοθετεί την ύπαρξη των υπολοίπων. Έχει όμως πάντα... ιδέες!

του **Βασίλη Αντωνά**,
Διευθυντής του
προγράμματος Diploma
in Executive Coaching and
Organisational Development,
Impact

Δεν έχει ιδιαίτερη σημασία το τμήμα που εργάζεται, παρότι δύσκολα θα τον βρεις στην Οικονομική Διεύθυνση, δεδομένου του ότι μια διήμερη παραμονή του εκεί, θα σήμαινε και το κλείσιμο της εταιρείας. Κατ' ακρίβειαν, δύσκολα θα τον βρεις σε οποιαδήποτε διεύθυνση (ή κατεύθυνση). Καλά-καλά δεν μπορεί να αναλάβει την ευθύνη της δικής του ύπαρξης, πόσο μάλλον να ηγηθεί μίας ομάδας. Και αυτό είναι το πάγιο χαρακτηριστικό του: σπανίως έχει οποιαδήποτε ευθύνη για την οποία χρειάζεται να λογοδοτήσει, είτε για πρόσωπα είτε για πράγματα. Είναι ο Δημιουργικός Τύπος, ένα Αρχέτυπο εργαζόμενου που ζει και αναπνέει ανάμεσα μας. Και πληρώνεται, συμπληρώνω και συνήθως είναι και στο απυρόβλητο (ξανασυμπληρώνω). Πώς καταφέρνει όμως και επιβιώνει, ειδικότερα εάν δεν έχει να επιδείξει την φανταστική ιδέα ή δημιουργία που υπερ-πενταπλασίασε τον τζίρο της εταιρείας, την εισήγαγε στο χρηματιστήριο, οδήγησε στο να ανοίξουν υποκαταστήματα σε Λονδίνο και Νέα Υόρκη και έλιυσε το πρόβλημα της καράφλας, της φαγούρας και της ξηροδερμίας, με την ίδια κρέμα για πάντα με μία μόνο επάλειψη και αυτή ούτε καν πριν κοιμηθεί; Η συνεργασία μου με πολλές ελληνικές και πολυεθνικές εταιρείες τα τελευταία χρόνια, μου έχει επιτρέψει να ξεχωρίσω τα χαρακτηριστικά και τις συμπεριφορές του «δημιουργικού» τύπου και το περιβάλλον στο οποίο ευδοκίμει αυτό το βλάστηρι. Με χαρά θα τα μοιρατώ μαζί σας.

1. Το Σύστημα: Ο καθένας κάνει ότι του επιτρέπεται να κάνει, αυτό είναι κανόνας. Μία εταιρεία η οποία πάσχει σε τομείς όπως η αξιολόγηση, η ιεραρχία και η οργάνωση (όλα αυτά είναι βρώμικες λέξεις στο λεξικό του «δημιουργικού»), αποτελεί ιδανικό περιβάλλον.

2. Η Διοίκηση: Οι ηγέτες οφείλουν να παίρνουν αποφάσεις για το καλό του συνόλου. Πολλές από αυτές μπορεί να είναι δυσάρεστες. Ένας αδύναμος ηγέτης με ανάγκη να παραμείνει δημοφιλής, θα αποφύγει να αντιμετωπίσει τον «δημιουργικό» τύπο, γιατί απλά δεν του είναι ευχάριστο.

3. Γοντεία: Είτε βασίζεται στην εξωτερική εμφάνιση είτε σε κάποιο άλλο χαρακτηριστικό, όπως η καλή αίσθηση του χιούμορ, ο «δημιουργικός» καταφέρνει να στρέψει την προσοχή μακριά από το αποτέλεσμα της εργασίας του και να την κατευθύνει πάνω του και

κυρίως στο πόσο ευχάριστα συναισθήματα μπορεί να προκαλέσει στους άλλους.

4. Επίκτητη Ανημπορία (Learned Helplessness): Με προσοχή και μεθοδικότητα, ο «δημιουργικός» θα καταφέρει να πείσει τους γύρω του αλλά και τον εαυτό του πως το excel είναι πέρα από τις δυνατότητες του, το outlook δεν τον βοηθάει να οργανώσει την αλληλογραφία και το πρόγραμμα του, και κάποια μαθησιακή δυσκολία κάνει τις λέξεις να χοροπηδάνε όταν πρέπει να χρησιμοποιήσει το word για να γράψει κάποια αναφορά. Και πως κάθε δευτερόλεπτο της πολύτιμης ύπαρξής του, πρέπει να αφιερώνεται στο να γεννάει ιδιοφυείς ιδέες. Γενικότερα, οτιδήποτε συνεισφέρει να εργάζεται όπως όλοι οι άλλοι, του προκαλεί αλλεργία. Και ποιος θέλει τώρα να πάρει τη ζωή του ξεχωριστού αυτού παιδιού στο λαιμό του (γιατί όντως το αρχέτυπο του αιώνιου νέου -Puer Aeternus- εκμεταλλεύεται);

5. Μικρός Πρίγκιπας: Εννιά στις δέκα φορές το αγαπημένο του μυθιστόρημα είναι ο Μικρός Πρίγκιπας. Ένας εξωγήινος νέος, ο οποίος περιφέρεται, επί της ουσίας, ασκόπως και του οποίου το ανταγωνιστικό πλεονέκτημα είναι πως είναι αφελής και... χαριτωμένος. Είναι ένα ωραίο ανάγνωσμα. Αν είσαι επτά ετών.

6. Το Ηθικό Πλεονέκτημα: Η σκοπιμότητα, η στρατηγική και η κερδοφορία είναι «του διαβόλου». Το παν είναι να είσαι αυθόρμητος και να εκμεταλλεύεσαι τη στιγμή. Ο «δημιουργικός» έχει τον τρόπο να κάνει τους υπόλοιπους να νιώθουν πρόβατα, ή γρανάζια σε μία στημένη μηχανή, κάτι σαν το σύστημα στο Matrix. Ενώ αυτός έχει αποδιασωληνωθεί και μπορεί πλέον να δει το νόημα της ζωής. Μέχρι να το βρουν και οι υπόλοιποι, είναι υποχρεωμένοι να διεκπεραιώσουν τη γραφειοκρατία ή τη σκληρή δουλειά, που η εξοχότητά του αρνείται.

7. Η Τρομοκρατία της Διαμαρτυρίας: Όσες φορές έχω προάγει πρακτικές που αναγκάζουν τον «δημιουργικό» να αποδώσει ή να τεκμηριώσει την απόδοσή του, τον έχω βρει στο γραφείο μου, να κλαψουρίζει και να διαμαρτύρεται για το πόσο πιεσμένος, παρεξηγημένος και δυστυχής νιώθει. Ο ψυχολογικός εκβιασμός είναι από τα δυνατότερα όπλα και επειδή συνήθως διαλέγουν με προσοχή τα συμβιωτικά συστήματα στα οποία εντάσσονται το κάνουν με επιτυχία.

Καλό και δημιουργικό υπόλοιπο!